

stan, der har atomvåben, som kunne falde i hænderne på de forkerte.

Jeg går ud fra, at man er klar over, at terrorismen vil blive styrket. Det oprindelige formål fra USA's side var at bekæmpe terrorismen, men der er ikke påvist nogen sammenhæng mellem Saddam Hussein og den internationale terror. Tværtimod er der almindelig enighed blandt terroreskperter om, at terrortruslen vil blive styrket på grund af krigen.

Krigen skaber utryghed i regionen, den skaber utryghed hos os, og den skaber fuldstændig uacceptable forhold for de unge danske mænd, der sendes af sted på de betingelser, de bliver sendt af sted på, af én eneste grund: at den danske regering har valgt ukritisk at følge USA. Kan det virkelig være rigtigt, at vi skal sende danske soldater af sted på denne mission på de betingelser? Kan det være rigtigt, at vi af hensyn til amerikanske olieinteresser skal deltage i denne konflikt? Kan det være rigtigt, at fordi den danske statsministers højeste ønske er at være gode venner med George W. Bush, skal vi deltage i denne aktion langt væk fra Danmark – en aktion, som giver ustabilitet og giver yderligere terrorisme? Nej, det mener vi ikke.

Vi vil meget opfordre til, at flertallet her i Folketinget tænker sig grundigt om og overvejer, om man ikke burde gå tilbage til det FN-spor, man har forladt i denne sag; overvejer konsekvenserne for dansk udenrigspolitik af denne beslutning, konsekvenserne for stabiliteten, konsekvenserne for EU-samarbejdet, konsekvenserne for den internationale retsorden og konsekvenserne for FN.

Som sagt: Vi siger nej.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg står her med et uddrag af Folketingets forhandlinger, hvor hr. Villy Søvndal siger:

»Udenrigsministeren får det til at se ud, som om debatten står mellem dem, der bare vil læne sig tilbage, og dem, der vil gøre noget. Men billedet er jo meget fortegnet, også i forhold til den internationale situation.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at lande som Frankrig, Sverige, Rusland, Kina, Indien og Egypten, der har stolte FN-traditioner, alle modsætter sig denne aktion, og nogle af dem er oven i købet NATO-lande. Men Danmark har altså valgt at placere sig i gruppen af lande blandt nogle andre NATO-lande, som har valgt anderledes og vil køre den hårde linje, og det, vi ikke

kan få regeringen i debat om i dette forum, der trods alt afspejler en vis offentlighed, er, hvilken folkeretlig baggrund, der er for det. Alt taler for, at det er i lodret modstrid med folkeretten.«

Dette citat kunne godt have været fra i dag, men det er fra dengang i 1998, vi besluttede at sige ja til en militæraktion.

Så kommer jeg til spørgsmålet: At læne sig tilbage er jo det, SF altid har gjort, og er sandheden ikke, at uanset hvilke beslutninger der nogen sinde måtte blive truffet, også i FN, og hvor stor enigheden om dem måtte være, vil SF altid læne sig tilbage og stemme nej?

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har også et enkelt spørgsmål til hr. Holger K. Nielsen.

Hr. Holger K. Nielsen sagde, at krigen mod Irak risikerer at medføre, at mange tusinde omkommer, og det tror jeg er rigtigt. Men hvad er alternativet? Vi ved jo, at Saddam Hussein har startet to krige, hvoraf den første kostede over 1 million menneskeliv. Han har myrdet mindst 80.000 af sine egne indbyggere med giftgas, og i 1991 affyrede han 40 Scud-missiler mod israelske storbyer, selv om Israel ikke var med i krigen.

Vi ved, at i de 22 år, han har været ved magten, er der omkommet mere end 3 millioner mennesker i Irak, Iran og Kuwait på grund af Saddam Husseins gerninger – mere end 3 millioner! Det er 150.000 pr. år, det er 12.000 pr. måned, det er 3.000 pr. uge, det er i gennemsnit 450 hver eneste dag i 22 år. Er det så ikke bedre at få ham væk? Det vil spare langt, langt flere menneskeliv, er hr. Holger K. Nielsen ikke enig i det?

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Hr. Holger K. Nielsen taler, som om Saddam Hussein har vilje til at forandre sig, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Holger K. Nielsen: Hvornår er det egentlig, Saddam Hussein har bevæget sig? Har det været efter noget blød, social snak om, at det og det må han ikke, eller har det været, når der rent faktisk har været et militært pres, en alliance, som har talt det eneste sprog, som kan forstås af en diktator, der er fuldstændig ignorant over for enhver international konvention? På et eller andet tidspunkt må der da også i hr. Holger K. Niensens verden være en grænse, og hvor er den grænse? Hvornår vil SF